

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžhuv/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	6012201018
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6012201018.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti RYBA Košice, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Južná trieda 54, zastúpeného JUDr. Andreou Tkáčovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Magurská 3, proti žalovanému Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Jána Švermu 43, za účasti obchodnej spoločnosti Ryba Žilina, spol. s r. o., so sídlom v Žiline, Hviezdoslavova 5, zastúpeného Mgr. Katarínou Baďurovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Budatínska 12, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 27. augusta 2012, sp. zn. PD 36-2009/D 27602 II/94-2012, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 01. februára 2013, č. k. 24S/109/2012-50, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 01. februára 2013, č. k. 24S/109/2012-50 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom z 01. februára 2013, č. k. 24S/109/2012-50 Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a vrátenia veci na ďalšie konanie. Predmetom správneho konania bol zapísaný dizajn žalobkyne č. 27602 „Obal s etiketou na potravinársky výrobok“, ktorý na návrh obchodnej spoločnosti Ryba Žilina, spol. s r. o. Úrad priemyselného vlastníctva ako prvostupňový správny orgán vymazal z registra dizajnov rozhodnutím z 12. decembra 2005, č. k. PÚV 262-2003/ÚV 377 II/127-2005, ktoré rozhodnutie žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil a rozklad žalobkyne zamietol.

Dôvodom výmazu zapísaného dizajnu č. 27602 bola skutočnosť, že napadnutý dizajn nespĺňal v čase svojho zápisu podmienku osobitého charakteru podľa § 3 ods. 1, § 5 ods. 1, 2 zákona č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dizajnoch“), t. j. dôvod podľa § 36 ods. 1 písm. b/ zákona o dizajnoch.

Krajský súd v prvom rade poukázal na § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), pričom zdôraznil, že nie je úlohou súdu v správnom súdnictve vyhľadávať, dopĺňať a konkretizovať dôvody nezákonnosti uvedené v žalobe, ale obmedziť preskúmavanie napadnutého rozhodnutia výlučne na tie v žalobe uvedené. V tejto súvislosti vytkol žalobkyňa, že vo svojej žalobe síce poukazuje na nedostatky napadnutého rozhodnutia zakladajúce jeho nezákonnosť, avšak tieto nekonkretizuje. Konkrétne krajský súd poukázal na tvrdenia žalobkyne o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia pre nesprávne hodnotenie dôkazov, nedostatočné vysporiadanie sa s dôvodom výmazu-nedostatkom novosti dotknutého zapísaného dizajnu (nevykonateľnosť a zmätočnosť rozhodnutia), ďalej že dizajn bol zapísaný do registra dizajnov neumožňuje, aby žalovaný vec opätovne posúdil nezávisle na už vyslovenej správnej úvahe, ale musí sa presvedčivo vyrovnáť s už vyslovenou správnou úvahou a vysvetliť rozdiely oproti predchádzajúcej, ktoré krajský súd mal za veľmi všeobecné. Pri poslednom z argumentov skonštatoval, že žalobca ani len netvrdil, že by sa žalovaný s už vyslovenou správnou úvahou a presvedčivo nevyrovnal a nevysvetlil rozdiely oproti predchádzajúcej.

Následne tvrdenie žalobkyne, že žalovaný nerozhodoval na základe zisteného skutkového stavu, ale na základe toho, že predložené dôkazné materiály môžu mať aj iné farebné prevedenie, krajský súd vyhodnotil ako námietku, ktorá nemá oporu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. K poslednému z tvrdených dôvodov nezákonnosti napadnutého rozhodnutia spočívajúci v jeho nepreskúmateľnosti, pretože podľa hodnotenia žalobkyne jednotlivé rozdiely práve vytvárajú u informovaného užívateľa iný celkový dojem jedného a druhého dizajnu, krajský súd uviedol, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nie je spôsobená tým, že účastník konania nesúhlasí s odôvodnením rozhodnutia alebo nesúhlasí so závermi, ku ktorým správny orgán dospel.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k OSP tak, že žalobkyňa nepriznal náhradu trov konania, nakoľko v správnom súdnictve má právo na náhradu len ten žalobca, ktorý je v konaní úspešný.

Proti tomuto rozsudku podala v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolanie žalobkyňa a žiadala ho zrušiť a vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, alternatívne navrhla jeho zmenu a zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného spolu s prvostupňovým správnym rozhodnutím a vrátenie veci na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnila náhradu trov konania.

Krajskému súdu vytkla predovšetkým to, že vo svojom rozsudku vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP), že neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonala navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ OSP) a tiež, že na základe vykonaných dôkazov dospel nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP). Poukázala na to, že medzi účastníkmi vznikol spor o výklad § 36 ods. 2 zákona o dizajnoch a o výklad procesného postupu úradu pri jeho aplikácii. Konkrétne namietla, že úrad na základe tohto ustanovenia nanovo posúdil splnenie podmienok zápisu dizajnu v čase zápisu dizajnu podľa predpisov platných v čase jeho zápisu, avšak bez zohľadnenia jeho predchádzajúcej právnej argumentácie vyjadrenej v zápise. Žalovaný podľa žalobkyne totiž prekročil svoju právomoc, keď pristúpil k výmazu zapísaného dizajnu č. 27602 na základe návrhu Ryba Žilina spol. s r. o. pre absenciu novosti tohto dizajnu v čase jeho zápisu, čo prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný v konaní o výmaz zapísaného dizajnu nezistili. Žalovaný nevyjadril dostatočne, bezchybne a úplne argumentáciu odôvodnenia svojich rozhodnutí. Z uvedeného dôvodu je rozhodnutie žalovaného nevykonateľné a zmätočné.

Z hľadiska preskúmateľnosti právneho záveru má podľa žalobkyne žalovaný povinnosť vyjadriť právnu argumentáciu i vo vzťahu ku svojmu predchádzajúcemu názoru vyjadrenému v prípade vykonania zápisu, a tiež je viazaný návrhom na výmaz zapísaného dizajnu. Žalovaný nevyjadril dostatočne, bezchybne a úplne právnu argumentáciu odôvodnenia svojich rozhodnutí, napadnuté rozhodnutie je preto vydané v rozpore s § 3 ods. 1, 4 a § 34 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“).

Žalovaný podľa názoru žalobkyne pochybil tiež, keď pri svojom rozhodovaní nezohľadnil možnosť iných farebných prevedení, pretože napr. tlač farebných materiálov môže farbu skresľovať, a nezaoberal pri posudzovaní „celkového dojmu pri posudzovaní osobitého charakteru nového dizajnu informovaným užívateľom“, ale sa v odôvodnení priklonil k názoru navrhovateľa bez toho, aby uviedol ako k takému záveru dospel.

Na záver svojho odvolania žalobkyňa zdôraznila, že konanie súdu považuje za odmietnutie spravodlivosti, a má za to, že jej citovaným rozhodnutím krajský súd odoprel jej zákonné právo na spravodlivý proces, ktoré je garantované zákonom, a to OSP a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

K odvolaniu žalobkyne na výzvu súdu aj žalovaný, aj účastník Ryba Žilina, spol. s r. o. doručili svoje písomné vyjadrenia.

Žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu v zmysle ustanovenia § 219 OSP ako vecne správny potvrdil a účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania. V prvom rade namietol možnosť uplatnenia odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. c/ a d/ OSP, zdôrazňujúc, že prvostupňový súd dokazovanie nevykonával, pretože v zmysle § 250i ods. 1 OSP je pri preskúmaní zákonnosti pre správny súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu. Uplatnené odvolacie námietky a ostatné tvrdenia žalobkyne žalovaný v celom rozsahu odmietol ako neopodstatnené. V odvolaní naznačenú - miestami chaotickú až zmätočnú - argumentáciu žalobkyne považuje za právne neudržateľnú. Poznamenal, že odvolanie žalobkyne je len upravenou verziou správnej žaloby z 03. septembra 2012. Z tohto dôvodu žalovaný poukázal aj na obsah svojho vyjadrenia k predmetnej správnej žalobe z 29. októbra 2012. Žalovaný je presvedčený, že jeho druhostupňové aj prvostupňové správne rozhodnutia sú zákonné, vecne správne, náležité a zrozumiteľne odôvodnené a boli vydané v súlade s platnými hmotnoprávnymi aj procesnoprávnymi právnymi predpismi.

Vzhľadom na obsah podaní žalobkyne považoval žalovaný za potrebné upresniť podmienky zápisnej spôsobilosti podľa zákona o dizajnoch (§ 3), ako aj účinky zápisu. Uviedol, že Zápis do registra dizajnov zakladá domnienku, že predmet prihlášky dizajnu spĺňa všetky podmienky, ktoré zákon kladie pre jeho zápis (tzv. zápisnú spôsobilosť), t. j. aj novosť a osobitý charakter, čo navonok potvrdzuje osvedčenie vydané úradom podľa § 35 ods. 1 zákona o dizajnoch. Táto domnienka je však vyvrátiteľná a platí dovtedy, kým sa nepreukáže opak vo výmazovom konaní. Zákonodarec túto vyvrátiteľnú domnienku vyjadril v § 36 ods. 1 písm. b/ zákona o dizajnoch: „Úrad vymaže zapísaný dizajn z registra, ak zistí, že bol zapísaný v rozpore s podmienkami na jeho zápis do registra podľa § 3 až 7, § 9 alebo § 10.“ V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že prieskum zápisnej spôsobilosti prihláseného dizajnu Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky vykonáva predovšetkým vo verejne dostupných informačných zdrojoch, najmä v úradných registroch (register dizajnov, register dizajnov Spoločenstva, register ochranných známk a pod.).

Návrh na výmaz napadnutého dizajnu bol uplatnený z dôvodu, že napadnutý dizajn bol do registra zapísaný v rozpore s podmienkami na jeho zápis vyplývajúcimi z § 3, § 4 a § 5 zákona o dizajnoch, pretože v čase podania prihlášky nesplňal podmienku novosti a osobitého charakteru. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že úrad v rámci zápisného konania týkajúceho sa napadnutého dizajnu do registra nemal možnosť prístupu k dôkazovým materiálom, ktoré boli predložené navrhovateľom spolu s návrhom na výmaz dizajnu. Práve doklady predložené navrhovateľom mali za následok zmenu správnej úvahy týkajúcej sa posúdenia splnenia zápisných podmienok vyplývajúcich zo zákona o dizajnoch, konkrétne podmienky osobitého charakteru napadnutého dizajnu. Žalovaný tak v súlade s podaným návrhom v rámci výmazového konania preskúmal, či napadnutý dizajn spĺňal v čase zápisu do registra podmienku novosti a osobitého charakteru, pričom žalovaný dospel k záveru, že podmienka novosti splnená bola, avšak napadnutý dizajn nesplňal podmienku osobitého charakteru.

Na námietku žalobkyne indikujúcu, avšak len všeobecne a bez akejkoľvek bližšej konkretizácie, pochybenie žalovaného pri posudzovaní celkového dojmu, poukázal na bod 13 recitálu smernice 98/71/ES o právnej ochrane dizajnov, v zmysle ktorého „posúdenie toho, či má dizajn osobitý charakter, by sa malo zakladať na tom, či celkový dojem, vyvolaný u informovaného užívateľa po prehlídnutí si dizajnu, sa zreteľne odlišuje od toho, ktorý v ňom vyvolal už existujúci dizajn, berúc do úvahy povahu výrobku, na ktorý sa dizajn použije alebo v ktorom je začlenený, a najmä priemyselné odvetvie, do ktorého patrí a stupeň voľnosti pôvodcu dizajnu pri jeho vytvorení“. K pojmu „informovaný užívateľ“, ktorý nie je definovaný v zákone o dizajnoch, v smernici 98/71/ES a ani v nariadení 6/2002/ES o

dizajnoch spoločenstva, poukázal žalovaný na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, v zmysle ktorej treba termín informovaný užívateľ „ako pojem v strede medzi priemerným spotrebiteľom, na ktorého sa vzťahujú účinky predpisov o ochrannej známke, od ktorého sa nevyžadujú nijaké špecifické znalosti a ktorý priamo neporovnáva odporujúce si ochranné známky a odborníkom s podrobnými technickými znalosťami. Pojem informovaný užívateľ tak možno chápať ako pojem opisujúci užívateľa, ktorý nie je priemerne pozorný, ale osobitne obozretný, či už z dôvodu jeho osobnej skúsenosti alebo jeho rozsahu vedomostí v danej oblasti.“ (C-281/10 P bod 53, C 101/11 P a C 102/11 P bod 53).

Z toho žalovaný vyvodil, že osobitý charakter má dizajn vtedy, ak jeho vzhľad predstavuje taký súhrn vonkajších znakov, ktorý ako celok pri porovnaní so skôr zverejnenou vonkajšou úpravou výrobku vyvoláva u informovaného užívateľa odlišný celkový dojem. Vzhľadom na to, že prevedenie prvkov, ktoré pri porovnaní kolíznych vonkajších úprav výrobkov predstavujú najvýraznejšie prvky, tzn. prvky dominujúce vzhľadu výrobku, ktoré na seba sústreďujú pozornosť informovaného užívateľa a vytvárajú celkový dojem (konkrétne kruhová podstava tégliky červenej farby, tvar etikety na uzavretie červenej farby v tvare kvapky so žltým, resp. zlatým lemom, umiestnenie najvýraznejších prvkov, ktorými sú modrý ovál s bielym slovom „Ryba“, dominantný popisný údaj „TRESKA v majonéze Exklusív“), je takmer zhodné, pričom tieto prvky sú pri oboch porovnávaných vonkajších úpravách umiestnené na obale zhodne, podľa žalovaného nemožno poprieť, že celkový dojem, ktorý porovnávané vonkajšie úpravy vyvolávajú u informovaného užívateľa sa nebude líšiť.

Žalovaný je presvedčený, že v konaní o výmaze dizajnu z registra postupoval pri posudzovaní podmienok potrebných pre úspešné uplatnenie návrhu na výmaz napadnutého dizajnu v súlade so zákonom o dizajnoch, ako aj so správnym poriadkom. Dodal, že prostý nesúhlas žalobkyne s hodnotením dôkazov, tak ako je deklarovaný v odvolaní, nemôže postačovať na záver o vybočení zo zákonom povolenej hodnotiacej správnej úvahy úradu, čo vyjadril aj krajský súd v odvolaní napadnutom rozsudku.

V súvislosti so žalobkyňou v odvolaní uplatnenou jedinou konkrétnejšou výhradou k hodnoteniu dôkazov žalovaným, a to, že žalovaný neustálil skutkový stav na základe účastníkmi konania predložených dôkazov, ale na základe toho, že „predložené dôkazové materiály môžu mať aj iné farebné prevedenie“, žalovaný poukázal na záver krajského súdu, ktorý sa s touto námietkou žalobkyne plne vysporiadal.

Žalovaný na ostatok poukázal na bližšie nekonkretizovanú námietku odmietnutia spravodlivosti, resp. odopretie jeho zákonného práva na spravodlivý proces zo strany krajského súdu. V týchto súvislostiach je podľa žalovaného z obsahu odvolania možné, síce s ťažkosťami, vyvodiť snáď len nespokojnosť žalobkyne s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu. Žalovaný však považuje odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu za riadne a vyčerpávajúce, má za to, že krajský súd dáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky žalobné námietky a argumenty žalobkyne. Poznamenal, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a jeho hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena, aby bol účastník konania úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi.

Účastník konania Ryba Žilina, spol. s r. o. zhodne so žalovaným navrhol odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu krajského súdu ako dôvodný a správny.

Vyjadril nesúhlas s námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní. Poukázal na to, že na rozdiel od názoru žalobcu, skutočnosť, že Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ÚPV SR“) zapíše dizajn do registra nezakladá žiadny autoritatívny precedens alebo nevyvrátiteľnú domnienku, že v čase zápisu neexistovali skoršie zhodné dizajny alebo dizajny, od ktorých by sa prihlasovaný dizajn líšil v nepodstatných znakoch. Táto skutočnosť je odôvodnená tým, že Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚPV SR“) nevykonáva rešerš prieskumom trhu. V čase zápisu preto môžu existovať zhodné alebo podobné dizajny, o ktorých však ÚPV SR nemá vedomosť. Preto pri podaní návrhu na výmaz treťou osobou ÚPV SR nanovo posudzuje splnenie podmienok novosti a osobitého charakteru, a to s ohľadom na dôkazy predložené v takomto výmazovom konaní.

Podľa názoru účastníka Ryba Žilina, spol. s r. o. žalovaný pri rozhodovaní o výmaze dizajnu žalobkyne vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu na základe predložených a vykonaných dôkazov. V odôvodnení rozhodnutia o výmaze, ako aj rozhodnutia o rozklade žalovaný podrobne zdôvodnil, na základe akých právnych predpisov, vykonaných dôkazov a ich vyhodnotenia dospel k rozhodnutom

výmaze dizajnu žalobkyne. Žalovaný v správnom konaní rešpektoval všetky príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy a jeho prvostupňové i druhostupňové rozhodnutie, ako aj postup im predchádzajúci sú zákonné. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici o zamietnutí žaloby preto účastník Ryba Žilina, spol. s r. o. považuje za správny a zákonný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Predmetom konania v tunajšej veci je preskúmavanie zákonnosti rozhodnutia je rozhodnutie o výmaze zapísaného dizajnu z dôvodu, že tento v čase svojho zápisu nespĺňal podmienku osobitého charakteru podľa § 3 ods. 1, § 5 ods. 1, 2 zákona o dizajnoch (§ 36 ods. 1 písm. b/ zákona o dizajnoch).

Dôvody, pre ktoré žalobkyňa napáda rozsudok krajského súdu, nie sú v jej odvolaní nijako konkretizované. Po uvedení, že po skonštatovaní, že krajský súd „vo svojom rozsudku vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP), že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP), že neúplne zistil skutočný stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ OSP) a tiež, že na základe vykonaných dôkazov dospel nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP),“ žalobkyňa ďalej neuviedla, v ktorých konkrétnych úvahách, zisteniach, resp. postupoch či dôkazoch krajský súd svojím postupom založil vytýkané vady rozsudku. Rovnako tak aj v jeho záverečnom konštatovaní rozporu odvolaním napadnutého rozsudku s OSP (bez ďalšieho) a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru absentuje súvislosť s konaním pred súdom v

jeho veci.

Neuniklo pozornosti najvyššieho súdu, že podobné výhrady uviedol aj krajský súd vo vzťahu k žalobe, kedy žalobkyňa tvrdené dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia uviedla len ich vymenovaním, avšak bez pomenovania, ktorým postupom žalovaného malo dôjsť k ich naplneniu. Napriek tomu sa krajský súd námietkami zaoberal a vyhodnotil ich ako nedôvodné.

Podľa § 205 ods. 1 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 209 ods. 1 veta prvá OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) súd prvého stupňa uznesením vyzve toho, kto podal odvolanie neobsahujúce náležitosti podľa § 205 ods. 1 a 2, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. d/.

Podľa § 212 ods. 1 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Odvolanie žalobkyne z obsahového hľadiska spĺňa požiadavky § 205 ods. 1, 2 OSP, preto nebol namieste postup podľa § 209 ods. 1 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP). Napriek tomu však nie je odvolanie dostatočné na to, aby bolo na jeho základe možné rozsudok krajského súdu zrušiť. Sama skutočnosť, že žalobkyňa popri citácii § 205 ods. 2 OSP, vyjadrila od krajského súdu odlišný právny názor, v zmysle ktorého pokladá právne závery žalovaného za nesprávne, nemá vplyv na zákonnosť rozsudku krajského súdu. Chýba totiž kauzálne prepojenie, ktoré je v prípade odvolania nevyhnutnou súčasťou povinnosti tvrdenia nezákonnosti. Tak, ako nebol krajský súd povinný dohľadávať za žalobcu dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, nemá túto povinnosť ani najvyšší súd vo vzťahu k odvolaniu.

Najvyšší súd aj napriek tomu preskúmal rozsudok krajského súdu z toho hľadiska, či v konaní pred ním nedošlo k takým vadám, ktoré by mali za následok jeho nezákonnosť a nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), hoci námietky žalobkyne neumožnili zamerať sa na konkrétne pochybenia krajského súdu.

Pokiaľ žalobkyňa namieta odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c/ OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), t. j., že krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že v konaní neboli navrhnuté žiadne dôkazy, osobitne nie zo strany žalobcu. Krajský súd skutkový stav posudzoval teda na základe obsahu administratívneho spisu, ktorého obsahu žalobca námietky nevzniesol. Najvyšší súd k tomuto odvolaciemu dôvodu poznamenáva, že správny súd nie je súdom skutkovým, čo znamená, že jeho úlohou nie je zisťovať skutkový stav veci, ale je súdom, ktorý preskúma zákonnosť postupu a rozhodnutia orgánu verejnej správy.

K námietke žalobcu, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), najvyšší súd poukazuje na § 250i ods. 1 OSP, v zmysle ktorého pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, pričom súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Z toho vyplýva, že súdy v správnom súdnictve v zásade dokazovanie nevykonávajú, len posudzujú, či dokazovanie vykonané v správnom konaní

zodpovedá požiadavkám na zákonnosť správneho konania, či nedošlo k porušeniu procesných práv účastníka správneho konania, resp. až k zneužitiu právomoci zverenej zákonom správnomu orgánu, a to v rozsahu a smere vymedzenými žalobou.

Napokon, námietka, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) postráda spresnenie, uvedenie, vo vzťahu ku ktorej zo žalobných námietok sa krajský súd dopustil tohto pochybenia. S ohľadom na ďalší text odvolania, ktorý je obsahovo totožný s textom žaloby, sa možno len domnievať, že námietka sa týka posúdenia zákonnosti právneho záveru žalovaného vo vzťahu k § 36 ods. 2 zákona o dizajnoch, v zmysle ktorého úrad vymaže z registra priemyselny vzor zapísaný podľa doterajších predpisov, ak sa v konaní začatom na návrh tretej osoby alebo z úradnej moci dodatočne preukáže, že neboli splnené podmienky na jeho zápis podľa predpisov platných v čase jeho zápisu. Žalobkyňa zopakovala niektoré svoje výhrady voči právnemu posúdeniu veci žalovaným, preto sa najvyšší súd zamerlal na právne závery krajského súdu v tomto smere.

Sporným bol v danom prípade dôvod výmazu - absencia osobitého charakteru napadnutého dizajnu vo vzťahu k obalu a etikete výrobku účastníka konania. Žalobkyňa namietala podklady, na základe ktorých prvostupňový správny orgán a žalovaný dospeli ku svojim záverom, osobitne namietala farebné prevedenie sporného dizajnu a možné posunutia farebného spektra v dôsledku rozdielnej kvality tlače. Krajský súd túto námietku vyhodnotil ako nemajúcu oporu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a uviedol, že „žalovaný napadnutom rozhodnutí jasne, presne a zrozumiteľne uviedol, že na dôkazových materiáloch č. 24, 25, 26, 27 a 28, ktoré presne špecifikoval ako reklamné ponukové listy, akciová ponuka od februára 2008 do júna 2008, na ktorých je zobrazený výrobok „TRESKA Exklusiv“ vonkajšia úprava namietaného výrobku je zobrazená v červenej farbe. Pri posudzovaní osobitého charakteru vychádzal práve z týchto dôkazných materiálov, ktoré majú pre posúdenie opodstatnenosti podaného návrhu na výmaz vyššiu relevanciu a dôkaznú silu.“

Ako vyplýva zo žalobou napadnutého rozhodnutia i z prvostupňového správneho rozhodnutia, farebné prevedenie sporného dizajnu a dizajnu zapísaného pre navrhovateľa výmazu nemalo v zásade žiaden vplyv na rozhodnutie, najmä s ohľadom na charakter zhodných znakov. Najvyšší súd nezhliadol v úvahách krajského súdu žiadne pochybenie. Dodáva, že aj v prípade úplne odlišných farebných spektier sporného dizajnu a dizajnu zapísaného pre navrhovateľa výmazu, pôsobí neskorší z nich, t. j. sporný dizajn, či vykonaní drobných zmien (pridanie pásika, iný font), charakter prvého dizajnu ostal v spornom dizajne zachovaný na toľko, že nemožno hovoriť o dostatočne odlišnom dojme, ktorým sporný dizajn pôsobí na informovaného užívateľa. Vyžaduje si totiž výrazne zvýšenú mieru pozornosti, aby si všimol, že ide o dva rozdielne výrobky, dve rozdielne úpravy obalu.

Pokiaľ ide o námietku procesného charakteru, a to, že účastník tunajšieho konania ako navrhovateľ výmazu sporného dizajnu navrhol jeho výmaz z dôvodu absencie novosti (§ 4 zákona o dizajnoch), pričom tento dôvod nebol v správnom konaní zistený, ale k výmazu dizajnu došlo z iného dôvodu. Pokiaľ žalobkyňa naznačuje, že žalovaný prekročil svoje oprávnenie, keď zapísaný dizajn žalobkyne znovu - po zápise - skúmal nielen z hľadiska jeho novosti, ale aj z hľadiska osobitého charakteru, najvyšší súd uvádza, že na rozdiel od konania o zápise je konanie o výmaze zapísaného dizajnu konaním, ktoré môže začať aj z úradnej povinnosti, preto úrad nie je prípadným návrhom na výmaz viazaný. Pritom nie je povinný vysvetľovať „zmenu“ v posúdení podmienok ochrany pri konaní o zápise a následne pri ich „novom“ posúdení v rámci konania o výmaze.

Najvyšší súd dodáva, že zákon neukladá úradu odôvodňovať „zmenu“ právnych záverov, naopak, počíta s možnosťou dodatočného zistenia prekážok pre poskytnutie ochrany dizajnu a požaduje len, aby toto „prehodnotenie“ bolo urobené na základe konania, v ktorom bude garantovaná realizácia procesných práv nielen navrhovateľa výmazu iného ako majiteľ zapísaného dizajnu, ale aj majiteľa zapísaného dizajnu,

vrátane riadneho zistenia skutočného stavu veci, na základe zákonne vykonaného dokazovania, pričom ako skutkové, tak aj právne závery musia zodpovedať logike a byť jasne a zrozumiteľne uvedené v odôvodnení rozhodnutia o výmaze.

Najvyšší súd, rovnako ako krajský súd, dospel k záveru, že žalovaný i správny orgán prvého stupňa v konaní predchádzajúcom vydaniu napadnutého rozhodnutia postupovali v súlade so zákonom. Napadnuté rozhodnutie teda nezaťažili ho vadou majúcou za následok jeho nezákonnosť, vychádzali z dostatočne vykonaného dokazovania, ich skutkové závery zodpovedajú predloženým dôkazom, vysporiadali sa s námietkami žalobcu voči jednotlivým dôkazom. Svoje zistenia uviedli v odôvodnení každého z rozhodnutí, pričom správne na zistený skutočný stav aplikovali právne normy a vyvodili záver, že je namieste dizajn žalobcu vymazať z registra, pretože v čase jeho zápisu neboli splnené podmienky pre poskytnutie ochrany v režime zákona o dizajnoch.

Námietku žalobkyne, že konanie krajského súdu je odmietnutím spravodlivosti, a má za to, že jej citovaným rozhodnutím krajský súd odoprel jej zákonné právo na spravodlivý proces, ktoré je garantované zákonom, a to OSP a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, najvyšší súd z dôvodu jej nekonkrétnosti nemôže podrobnejšie preskúmať, preto mu neostáva iné, ako po oboznámení sa so súdnym spisom skonštatovať jej neopodstatnenosť. Krajský súd nepostupoval v konaní arbitrárne a plne rešpektoval i ústavné a zákonné požiadavky pre zachovanie práv účastníkov v konaní pred súdom.

S ohľadom na uvedené najvyšší súd má za to, že neexistuje dôvod pre zmenu alebo zrušenie rozsudku krajského súdu, keďže tento je po vecnej i právnej stránke správny, a to nielen v časti výroku, ale aj jeho odôvodnenie vykazuje vysoký stupeň jasnosti a zrozumiteľnosti. Preto rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP a § 219 ods. 1,2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd tak, že neúspešnej žalobkyni právo na ich náhradu nepriznal. Žalovanému právo na náhradu trov konania zo zákona neprislúcha, čo sa vzťahuje i na účastníka Ryba Žilina, spol. s r. o., ktorý si najmä náhradu trov konania pred súdom neuplatnil (§ 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta práv OSP a § 250k OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.